

stillet." Der er Mere, hvor det kom fra; De kunne jo nok mærke, at det smager af Mere. — Naar vi nu skulle til endelig at stemme over denne Lov, hvis der bliver Navneopraab, som der vistnok ikke bliver, vil jeg sige, at en saadan Lov som den, der nu foreligger, kræfter Høgtehustruen og hendes Børn, naar Manden løber bort fra dem og sætter dem langt under den letfærdige Løite, der skal kunne oprette Embeder paa 4—500 Kr. En saadan Lov kræfter Sædeligheden, og saa skrive vi dog, at Sædeligheden er en Hjørnesten i vort Følsk. Det Følsk, der ikke sætter Sædeligheden høit, bukker under, det har vi set baade med Grækere og Romere; men jeg vil slutte med at sige, at hvis Nogen ønsker Navneopraab — jeg forlanger det ikke — saa vil jeg til dette Lovforslag, som har saa store Mangler, navnlig derved, at Bærgen ikke er kommen med ind, saa at Børnets Retskrav er blevet fuldstændig tilfidsesat, sige saa mildt som muligt: Stemmer ikke.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem brugte adskillige Udtryk om de Medlemmer, der havde stemt imod hans Forslag ved denne Sags 2den Behandling, som vare stærkere end ønskeligt var. Ligeledes omtalte han en Adresse, der skulde være sendt her fra Thinget til Bjørnstjerne Bjørnson, men en saadan Adresse er ikke sendt af Thinget.

Tang: Maa jeg sige to Ord. Det var blot en lille Skrivelse fra ham, der kom her til Thinget.

Formanden (Høgsbro): Der er ikke kommet nogen Skrivelse fra ham til Thinget, og der er heller ikke sendt nogen Adresse til ham fra Folkethinget som saadant.

Lauridsen: Det har overrasket mig noget at faae Diskussionen frem i Dag, da der ikke er stillet noget Vædringsforslag, og jeg vil sige at det har overrasket mig dobbelt, at det ærede Medlem (Tang) nu stiller sig paa det Standpunkt, som han gjør, naar man ser hen til hans Stilling ved 2den Behandling. Ved denne gif det ærede Medlem sammen med det øvrige Udvalg til som sin § 10 at indstille en Paragraf, der var ligelydende Ord til Ord med vor § 4, og han paaberaabte sig den Paragraf, om hvilken han nu siger, at det er, som han udtrykte sig, en Utugtsparagraf, en Paragraf, der gaar Høgtehustruen for nær, en Paragraf, om hvilken han tillod sig at mene, at det

var i høit Grad ønskeligt, om den blev forandret i Landstthinget, og at han ikke vilde kunne stemme for den mere. Denne Paragraf stod det ærede Medlem selv paa sammen med os ved 2den Behandling, og saa paaberaabte han sig under Debatten, at vi ved at tage hans Lovforslag vilde naae ganske det Samme ved vort Forslag og noget Mere til. Efter det ærede Medlems Lovforslag vilde vi komme til at bortgive en Fordel, den samme Ret som den, der nu foreligger som vedtagen, og saa vilde vi komme til at gaa et Skridt videre til Fordel for det vægte Barn, idet det vilde faae baade Arveret, i visse Tilfælde desuden Faderens Navn, og i visse Tilfælde vilde det endog faae Lov til at vælge mellem sine Fædre. Jeg kan ikke indse, at det ærede Medlem kan have tilstrækkelig Berettigelse til nu at stille sig overfor dette Lovforslag, som han stiller sig, eller karakterisere dette Lovforslag paa den Maade, han gjør. Jeg maa vedblivende fastholde det, jeg tillod mig at udtale ved 2den Behandling, nemlig at betragte Loven, saaledes som den her foreligger, som en meget god Lov, og jeg vil tilføje, at det vilde være mig en overordentlig stor Sorg, kan jeg ligesom sige, om den kommer tilbage fra Landstthinget i en væsentlig ændret Tilstand. Jeg skal ikke videre inblade mig paa en Begrundelse i saa Henseende, da jeg ved 2den Behandling havde tilstrækkelig Leilighed til at udtale mig derom; men der er dog en enkelt Ting, hvorom jeg skal tillade mig at udtale mig, og det er det Spørgsmaal, som det ærede Medlem nævnte, om der kan have en Næringsvei ud af at faae 4—5 vægte Børn og leve paa Kommunens Beføstning. Jeg tror, at naar det ærede Medlem ser paa dette Lovforslags § 4 i den Skikkelse, hvori vi have vedtaget den, og som han sluttede sig til, tror jeg, han vil erkjende, at det vil blive en daarlig Næringsvei, som Moderen i dette Tilfælde vil faae. Paragrafen gaar nemlig ud paa, at Moderen skal staa Af-test fra hendes Kommune om, at hendes Formuesforhold ikke tillade hende at sørge for Børnets Underhold og Opdragelse, fremdeles at Kommunen, naar det kan bemyndiges, at den ikke kan faae Beløbet erstattet hos Børnefaderen, er fri for at udrede et større Beløb end det, der efter Egnens Skik og Brug udredes af den usormuende Børnefader. Naar man nu veed, at den Praxis, der sølges, er, at Børnefaderen skal udrede Halvdelen af det, der er tilstrækkeligt til det vægte Børns Underhold, og naar man saa veed, at Moderen hos Kommunen kun kan faae det, som er nødvendigt, det, som udredes af den usormuende Børnefader, det vil sige, ikke over